



REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS Sodba Pdp 151/2021

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2021:PDP.151.2021

Evidenčna številka: VDS00046475

Datum odločbe: 14.04.2021

Senat: dr. Martina Šetinc Tekavec (preds.), mag. Tanja Pustovrh Pirnat (poroč.), Silva Donko

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - hujša kršitev delovne obveznosti

Zveza: ZDR-1 člen 33, 33/1, 34, 37, 109, 109/1, 110, 110/1, 110/1-2, 110/1-4.

Jedro

Ker je tožnik delovno mesto samovoljno zapustil in ker se naslednjega dne na delo ni vrnil, je s svojim ravnanjem (naklepno huje) kršil obveznosti iz delovnega razmerja, kar ustreza razlogu za podajo *odpovedi*, določenem v 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

II. Tožeča stranka sama krije svoje stroške pritožbe.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je zavrnilo zahtevek za ugotovitev nezakonnosti in razveljavitev izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi z dne 9. 12. 2019, ugotovitev, da tožniku delovno razmerje pri tožencu ni prenehalo, ampak je trajalo do sodne razveze pogodbe o zaposlitvi z vsemi pravicami in obveznostmi na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 1. 3. 2019 za nedoločen čas s polnim delovnim časom za delovno mesto avtomehanik, priznanje vseh pravic iz delovnega razmerja od nezakonitega prenehanja delovnega razmerja dne 15. 11. 2019 do sodne razveze pogodbe o zaposlitvi, predvsem prijavo v pokojninsko in invalidsko ter zdravstveno zavarovanje, obračun mesečne bruto plače, kot izhaja iz pogodbe o zaposlitvi, po odvodu davkov in prispevkov izplačilo neto zneskov z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. dne v prihodnjem mesecu do plačila, obračun denarnega povračila ob sodni razvezi pogodbe o zaposlitvi v višini 7.944,00 EUR, po odvodu

davkov in prispevkov izplačilo neto zneska z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka izpolnitvenega roka do plačila. Odločilo je, da tožnik sam krije svoje pravdne stroške.

2. Zoper navedeno sodbo se iz vseh pritožbenih razlogov pritožuje tožnik. Navaja, da je sodišče prve stopnje pravilno presodilo, da razlog za izredno *odpoved*, določen v 4. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1, ni podan. Kljub takšni presoji je zmotno odločilo, da je *odpoved* zakonita. Zmotno je ugotovilo za odločitev bistvena dejstva in zmotno uporabilo materialno pravo. Zmotno je štelo, da predstavlja fiktivna prijava v sistem evidentiranja delovnega časa hujšo kršitev obveznosti iz delovnega razmerja. Takšna obveznost ni določena niti s pogodbo o zaposlitvi niti z zakonom, toženec je ni opredelil kot obveznosti iz delovnega razmerja. Iz izpovedi toženca izhaja, da je *odpoved* podal zaradi neupravičene odsotnosti z dela, ki je trajala osem dni. Izpovedal je, da zamujanje na delo ni hujša kršitev obveznosti iz delovnega razmerja. Presoja sodišča prve stopnje, da je zamujanje na delo in fiktivna prijava v sistem evidentiranja delovnega časa hujša kršitev, je zmotna. Zmotno je uporabilo določbo 2. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1. Tožnik dne 15. 11. 2019 delovnega mesta ni zapustil samovoljno, kot je zmotno ugotovilo sodišče prve stopnje. Delovno mesto je zapustil zaradi groženj toženca, da ne bo izvršil plačil za opravljeno delo. Dovolil mu je, da delovno mesto zapusti. To potrjujeta izpovedi tožnika in priče A.A.. Priča je jasno izpovedala, da je toženec tožnika obvestil, da ne bo več opravljal dela in da lahko zapusti delovno mesto. Takšni izpovedi sodišče prve stopnje neutemeljeno ni verjelo. Sicer je pravilno navedlo, da priča ni več zaposlena pri tožencu in da nima interesa za izid pravde. Tako ni nobenega razloga, da njeni izpovedi ne bi verjelo. Hkrati so razlogi v izpodbijani sodbi sami s seboj v nasprotju. Sodišče prve stopnje je navedlo, da dopušča možnost, da je toženec tožniku odredil, da delovno mesto zapusti, hkrati pa je navedlo, da je toženec to storil samovoljno. Tožnik pritožbenemu sodišču predlaga, da izpodbijano sodbo razveljavi in vrne zadevo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Priglaša stroške pritožbe.

3. V odgovoru na pritožbo toženec prereka tožnikove navedbe. Pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbo zavrne kot neutemeljeno in potrdi izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov. V skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP; Ur. l. RS, št. 26/99 in nadalj.) je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo absolutnih bistvenih kršitev določb pravnega postopka, na katere pazi po uradni dolžnosti. Dejansko stanje je pravilno in popolno ugotovilo ter pravilno uporabilo materialno pravo. Pritožbeno sodišče se strinja z dejanskimi ugotovitvami in pravnimi stališči sodišča prve stopnje.

6. Sodišče prve stopnje je presojalo zakonitost izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi, podane iz razlogov, določenih v 2. in 4. alineji prvega odstavka 110. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1; Ur. l. RS, št. 21/2013 in nadalj.). Toženec je tožniku očital, da dne 12. 11. 2019 in 14. 11. 2019 na delo ni prišel ob dogovorjenem času, delodajalca pa je zavedel s fiktivno prijavo v sistem evidentiranja delovnega časa, dne 15. 11. 2019 je brez dovoljenja zapustil delovno mesto in od takrat dalje več kot pet dni izostal z dela, delodajalca pa o razlogih za svojo odsotnost ni obvestil, čeprav bi to moral in mogel storiti. Presodilo je, da *odpoved* iz razloga, določenega v 4. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1, ni utemeljena, saj je v tednu, ki je sledil 15. 11. 2019, prišel na delo (da bi se s tožencem pogovoril). Zato očitek, da več kot pet dni ni prišel na delo in da delodajalca o razlogih za svojo odsotnost ni obvestil, ni utemeljen.

7. Pritožbeno sodišče pritrjuje presoji, da je podan razlog za *odpoved*, določen v 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1, opredeljen kot iz hude malomarnosti ali naklepno storjena hujša kršitev obveznosti iz delovnega razmerja. Tožnik pred sodiščem prve stopnje ni zanikal, da bi bila obveznost evidentirati delovni čas njegova obveznost iz delovnega razmerja. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, česar niti tožnik ni zanikal, da je dne 12. 11. 2019 in 14. 11. 2019 prišel na delo z zamudo, predvsem pa da se je (oziroma da ga je sodelavec A.A.) fiktivno prijavil v sistem evidentiranja delovnega časa. Iz izpovedi tožnika je ugotovilo, da je tako ravnal, ker so bile težave zaradi zamujanja, kar kaže na naklep. Pritožbeno sodišče pritrjuje presoji, da je ravnal v nasprotju z določbami 33. člena ZDR-1, 34. člena ZDR-1 in 37. člena ZDR-1, predvsem je kršil zakonsko določeno obveznost upoštevanja zahtev in navodil delodajalca v zvezi z izpolnjevanjem pogodbenih in drugih obveznosti iz delovnega razmerja. Kršitev je hujša, pri čemer je bistvo kršitve v zlorabi sistema evidentiranja delovnega časa.

8. Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi ni navedlo razlogov o odločilnih dejstvih, ki bi bili sami s seboj v nasprotju. Pri ugotavljanju, ali drži očitke, da je dne 15. 11. 2019 brez dovoljenja zapustil delovno mesto, je upoštevalo izpovedi pravnih strank in prič A.A. ter B.B., jih povzelo in dokazno ocenilo. Kot bistveno je pravilno izpostavilo, da niti iz tožnikovih navedb in izpovedi ne izhaja, da bi mu toženec prepovedal opravljati delo; izpovedal je, da mu toženec ni prepovedal opravljati dela, da pa so ga njegove besede tega dne, ko sta se sporekla, prizadele, in da je zato zapustil delovno mesto. Sodišče prve stopnje je pravilno presodilo, da to ni opravičljiv razlog za zapustitev delovnega mesta in da je tožnik s svojim ravnanjem (naklepno huje) kršil obveznosti iz delovnega razmerja, kar ustreza razlogu za podajo *odpovedi*, določenem v 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1. Kršil jih je, ker je delovno mesto samovoljno zapustil in ker se naslednjega dne na delo ni vrnil, pri čemer gre za ravnanje v nasprotju s temeljno obveznostjo delavca, določeno v prvem odstavku 33. člena ZDR-1, da mora delavec vestno opravljati delo na delovnem mestu, za katero je sklenil pogodbo o zaposlitvi.

9. Prvi odstavek 109. člena ZDR-1 določa nadaljnji pogoj za zakonito *odpoved* pogodbe o zaposlitvi, da ob upoštevanju vseh okoliščin in interesov obeh pogodbenih strank ni mogoče nadaljevati delovnega razmerja do izteka *odpovednega* roka. Sodišče prve stopnje je pravilno presodilo, da je ta pogoj izpolnjen. Pritožba mu neutemeljeno očita, da je zmotno dokazno ocenilo izpoved toženca, pri čemer določene dele izpovedi jemlje iz konteksta. V obrazložitvi je izpoved povzelo; toženec je izpovedal, da *odpovedi* ni podal zaradi same zamude, ampak zaradi zlorabe sistema evidentiranja delovnega časa, do katere je prišlo prvič, in pa, ker toženca naslednjega dne po 15. 11. 2019 ni bilo na delo (kar sta utemeljena očitka v *odpovedi*). Pritožbeno sodišče takšni presoji pritrjuje, izguba zaupanja je ob takšnih kršitvah (zloraba sistema evidentiranja, samovoljen odhod z dela, neprihod na delo) utemeljena.

10. Ker niso podani niti s pritožbo uveljavljeni razlogi in ne razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

11. Tožnik, ki s pritožbo ni uspel, sam krije svoje stroške pritožbenega postopka (prvi odstavek 165. člena ZPP v zvezi s 154. členom ZPP).

Datum zadnje spremembe: 17.06.2021